

Loes den Hollander

Schijnvertoon

Karakter Uitgevers B.V.

I 2

Het is vandaag vijf dagen geleden dat ze het briefje in haar postvak vond en ze is weer een kilo afgevallen. Dat is niet vreemd als je bedenkt dat ze al die dagen nauwelijks een hap door haar keel heeft gekregen. Annebeth vindt het niet normaal dat ze op deze manier reageert. Eigenlijk weet ze zeker dat iemand probeert haar in de maling te nemen, al zou ze niet weten wie. Misschien een van de nieuwe jonge leerlingen, die zo brutaal zijn en alles zeggen wat in ze opkomt. Die meiden hebben al een paar stevige aanvaringen gehad met de teamleider en de gediplomeerde collega's hebben allemaal de opdracht gekregen om onwenselijk gedrag van de dames te melden. Die drie stevenen volgens Annebeth rechtstreeks op een onvoldoende beoordeling af. Een van hen maakt soms toespelingen op Annebeths omvang, maar dat doet ze dan met een stralende lach en onder het mom van een grapje. Zou zij dat briefje in haar postvak hebben gestopt? Wie kan het anders gedaan hebben?

Ik zag je lopen en ik zou je willen leren kennen.

Waarom zou iemand die haar heeft zien lopen haar willen leren kennen? Zelfs nu er al drie kilo af is kan een blinde nog zien dat ze te zwaar is. Ze ziet er gewoon niet uit, waarom zou iemand haar dan willen leren kennen?

Het is onbegrijpelijk dat ze door dit briefje zo uit balans is. Ze heeft al een paar keer op het punt gestaan het mobiele nummer te bellen, maar ze durft het niet.

Heb goede bedoelingen.

Waarom moet dat vermeld worden? Is het iemand die eruitziet als een seriemoordenaar? Of is hij zo afschrikwekkend lelijk dat iedereen die hem ziet direct kwade bedoelingen vermoedt? Toch vindt ze dat zinnetje ook wel vertederend. Misschien is hij gewoon verlegen, dat kan toch ook het geval zijn?

Wil je met me uit eten?

Liever niet, meneer. Hij heeft haar zien lopen en dus heeft hij gezien hoe vet ze is. Zou hij denken dat eten het enige is wat haar interesseert? Zou hij zelf ook moddervet zijn en door geen enkele vrouw serieus worden genomen? Wil hij haar soms meenemen naar zo'n tent waar ze alleen junkfood hebben, dat je zelf bij de balie moet afhalen?

Is het wel een hij?

Er is gebak en beschuit met muisjes. 'Ik ben jarig geweest,' vertelt Lisa, 'en dokter Van Driel is voor de eerste keer vader geworden.'

Annebeth kijkt alleen naar het gebak. 'Hartelijk gefeliciteerd,' zegt ze. 'Sorry, maar ik bedank. Ik ben serieus begonnen met afvallen.'

'Lukt het al?'

'Drie kilo in nog geen twee weken, maar dat zie je natuurlijk nog niet.'

'Het lukt dus. Goed van je, en heel knap dat je gebak weigert en gewoon zegt waarom. Dat helpt, volgens mij, bekendmaken dat je op dieet bent. Dat geeft steun.'

Dit was ook een van de tips in het artikel dat ze niet kon vinden, herinnert Annebeth zich. Aan iedereen die je kent vertellen dat je aan het afvallen bent en begrip vragen, desnoods eisen. Mensen erop aanspreken als ze proberen je te verleiden, respect afdwingen voor waar je mee bezig bent. Ze besluit dat ze haar vriendinnen gaat afbellen. Het maandelijkse eetfestijn laat ze voorlopig aan zich voorbijgaan en als ze haar dat kwalijk nemen is het jammer.

De kersverse vader komt binnen en wordt door iedereen ge-

kust. Annebeth is blij dat er een bel gaat en ze haar beurt kan ontlopen.

Het was druk op de afdeling, maar daardoor is de dag wel weer omgevlogen. Als ze zich heeft omgekleed voelt de vrije avond die voor haar ligt opeens aan als een bedreiging. Ik ben te veel alleen, denkt ze. Ik leef als een mol.

Het is heerlijk weer, ze heeft zin om buiten te zijn.

‘Volgens mij is de lente al begonnen,’ zegt iemand naast haar als ze haar fiets naar buiten rijdt. Het is een van de brutale leerlingen. Nu de andere twee niet in de buurt zijn lijkt ze een ander meisje. ‘Ik ga een grote omweg maken naar huis,’ roept ze terwijl ze wegfietst.

Dat kan ik ook doen, denkt Annebeth. Ik neem de route door het park en als ik ergens een lege bank vind ga ik die B bellen. Het besluit is er opeens, ze was dit de hele dag totaal niet van plan. Het zal wel door de lente komen.

In de verte blaffen honden, maar die zijn niet echt in de buurt. Ze wil rustig kunnen praten en goed kunnen horen wat hij zegt. Als er tenminste iemand opneemt, als het nummer echt bestaat. Ze houdt er nog steeds rekening mee dat ze ergens in wordt geluïsd.

Ze houdt haar adem in als ze het nummer intoetst. Is dit verstandig? Maar wat heeft ze te verliezen?

Ik zag je lopen en ik zou je willen leren kennen.

Het kan niet kloppen.

Het nummer bestaat, er is een belsignaal. Misschien krijgt ze de voicemail, dan kan ze in ieder geval een naam horen, een stem.

Er wordt opgenomen. ‘Met Bert van Meulwijk.’

Die achternaam kent ze ergens van.

16

Hij kan nauwelijks geloven dat hij een afspraak heeft met Annebeth Smid, de vrouw met het mooie haar en de prachtige kont. Bert weet niet zeker of zijn perceptie nog helemaal klopt, hij heeft het gevoel dat hij elke keer als hij aan haar denkt iets aan haar verschijning toevoegt. Maar wat maakt het uit? Ze heeft gebeld, ze heet Annebeth Smid en ze wil hem ontmoeten. Hij heeft direct na hun gesprek haar mobiele nummer opgeslagen en kent het al uit zijn hoofd. Dat is wel een beetje puberaal gedrag, maar het voelt goed. Het is heel lang geleden dat de vlinders in zijn buik zaten, dat was in de tijd dat hij Tanja net had leren kennen. Hij denkt niet graag terug aan die tijd, maar toch doet hij het nu en de herinnering maakt hem weemoedig. Het was, ondanks wat er later gebeurde, een goede tijd. Ze hadden veel plezier samen, ze genoten van elkaars gezelschap en ze vreeën de stoeptegels uit het trottoir. Verliefdheid bleek ongekekende energie op te leveren, Bert werd er een beetje manisch van. Zijn moeder was verrukt van Tanja, zijn vader voorspelde dat Bert deze vrouw nooit zou kunnen houden. Zou hij door die opmerking zo'n haast hebben gemaakt met trouwen en kinderen krijgen? Maar Tanja was toch de stimulerende partij? Ze was de dertig al gepasseerd en wilde een gezin. Ze vroeg hem op een zaterdagmiddag, toen ze hem ophaalde uit de zaak, totaal onverwacht ten huwelijk. Hij kon maar één woord uitbrengen: 'Ja.' Het aanzoek was leuk en toch ook weer niet. Hij zei tegen zijn ouders dat hij haar ten huwelijk had gevraagd. Onbegrijpelijk dat hij nu aan Tanja denkt, het

monster dat zijn kinderen van hem weghoudt. De heks zonder kont.

Zijn moeder zei een paar dagen geleden tegen hem dat het er volgens haar altijd al in had gezeten dat Tanja en hij niet getrouwd zouden blijven, omdat ze zo verschillend zijn. 'Jij bent veel warmer, veel aardiger, veel socialer,' zei ze. 'Je kwam veel bij haar tekort.'

Dat weet hij zelf ook, maar zijn kinderen maakten een hoop goed. Als hij aan die twee blonde koppies denkt en aan die vier helblauwe ogen, zitten de tranen direct hoog. Vanaf het moment dat hij voor de eerste keer vader werd, is hij emotioneler geworden.

Zijn advocaat heeft een rapport gestuurd dat door de advocaat van Tanja is opgesteld. Ze wil niet dat de kinderen hun vader bezoeken, omdat ze ervan overtuigd is dat hij de meisjes fysiek mishandelt. Ze kwamen de laatste twee keren dat ze bij hem waren geweest terug met blauwe plekken op hun armen en benen. Dat liegt ze, heeft Bert tegen de advocaat gezegd. Hij begrijpt niet dat een moeder zulke aantijgingen zonder meer kan droppen en als reden kan gebruiken om de kinderen bij zich te houden. Hij wil dat ze met bewijzen komt, met foto's of met getuigenverklaringen. Toen hij getuigenverklaringen ter sprake bracht zei de advocaat dat ze die scheen te kunnen overleggen. Dat had Bert kunnen weten, hij had in de gaten kunnen hebben dat het Tanja zou lukken om andere mensen zover te krijgen dat ze haar steunen. Haar moeder zal vooraan in de rij staan en haar twee zussen volgen. En vlak die akelige vriendin van haar niet uit, die Leslie. De pot van de eeuw, het zou hem niet verbazen als ze het met elkaar doen.

Hij kan beter ophouden met zich druk maken over Tanja en zijn advocaat het verweer laten opstellen. Moeders schijnen altijd sterk te staan als er problemen ontstaan met de bezoeksregeling, maar hij gaat niet lijdzaam afwachten wat ze nog meer van plan is. Hij gaat ervoor zorgen dat hij zijn dochters weer kan zien en

zijn ex kan erop rekenen dat hij zich door haar niet zal laten dwarsbomen. Dit soort gedachten heeft hij nodig om zichzelf gerust te stellen, want als hij eraan denkt dat hij het contact met de meisjes zou kunnen verliezen, wordt hij bang.

Een afspraak met een mooie vrouw is welkom. Misschien leidt het nergens toe, maar de opwinding vooraf is al veel waard.

Annebeth Smid. Leuke naam. Nog twee dagen en dan ontmoet hij haar. Hij zal ruim op tijd bij de leestafel in Grand Café Lion zitten en hoeft zich niet druk te maken over de vraag hoe ze eruitziet. Het enige waar hij zich druk over kan maken is de vraag of hij zelf niet tegenvalt.

Ze zal toch wel van kinderen houden?

I 7

Sharon moet van heel ver komen, ze ligt ergens op de bodem van een eindeloos diepe put. Haar benen voelen aan alsof er kilo's lood aan hangen, haar armen zijn nauwelijks op te tillen. Wat is er met haar gebeurd? Het is half zeven, maar is het ochtend of avond? Ze moet de nachtdienst in, maar wanneer?

Nu is het licht. Als ze uit bed stapt, lukt het haar net op tijd zich vast te grijpen aan de vensterbank. Ze gaat weer op het bed zitten en probeert te bedenken wat er aan de hand kan zijn. Het is opeens half tien, maar wat voor dag is het? Ze strompelt naar het toilet en daarna zet ze de kraan van de douche open. Ze blijft wankel op haar benen staan en zoekt overal waar ze loopt steun. Als ze beneden komt, ziet ze overal kleren liggen.

Vigo was hier, nu weet ze het weer. Hij stond zomaar voor de deur, met een fles witte en een fles rode wijn. Hij zei van alles waar ze blij van werd, maar wat hij precies zei is nog duister. Er is maar één zin blijven hangen, de zin waar ze nooit op had gerekend.

'Ik wil weg bij mijn vrouw.'

Maar je kinderen dan, had ze willen vragen. Hoe zit het met je voornemen die niet te verlaten voordat ze op de middelbare school zitten? En waarom zei je eerst dat het niet goed was om verder te gaan?

Ze weet nu weer dat hij haar geen enkele ruimte gaf om vragen te stellen, dat ze alleen hebben gedronken en heftig gevreeën. Ze is bang dat de burens haar hebben gehoord. Toch is er voor haar gevoel een aantal uren uit haar brein verdwenen.

Hoe is het mogelijk dat ze zo diep heeft geslapen? En hoe komt het dat ze niet meer weet hoe ze in bed is gekomen en hoe laat het toen was? Kwam het door te veel alcohol? Het is haar nog nooit overkomen dat ze een black-out had na drank. Het voelt niet goed.

Hij is vertrokken zonder dat ze het in de gaten had, maar of hij de hele nacht bij haar is gebleven weet ze niet. Het is mogelijk, maar ze is uren kwijt. Het maakt ook niets uit, hij wil weg bij zijn vrouw en de kinderen zijn blijkbaar geen issue meer. Dat telt. Ze zullen officieel een stel zijn, iedereen zal het mogen weten. Misschien kan ze dan toch beter overplaatsing aanvragen, ze denkt ook wel dat dit van haar verwacht zal worden. Het maakt allemaal niet uit, want ze krijgt de man van wie ze houdt helemaal voor zichzelf. Het is niet te geloven.

Ze zou zich nu heel blij moeten voelen.

Hij heeft niet meer gebeld en ook geen berichtjes gestuurd. Misschien praat hij vanavond met zijn vrouw. Zou hij weten dat zij de nachtdienst in moet? Ze had hem een sleutel moeten geven.

Haar lichaam is nog steeds niet goed wakker, ze zal vannacht veel koffie nodig hebben om overeind te blijven. De collega's die avonddienst hebben gehad zijn druk met elkaar in gesprek. Er heerst een opgewonden stemming in het kantoor, welk sensationeel nieuws zou er zijn? Er gaat een bel. Een van de collega's loopt het kantoor uit.

'Je hebt het dus nog niet gehoord van Vigo Hulscher?' vraagt de collega die achterblijft.

Sharons hart slaat drie slagen over. 'Wat moet ik gehoord hebben?' Ze heeft een kurkdroke keel.

'Zijn vrouw is opgestapt na een ruzie waarbij de politie moest ingrijpen.'

Sharon gaat snel zitten.

'Zijn vrouw schijnt gebeld te hebben, omdat ze zich bedreigd

voelde. Had jij dat gedacht van Vigo Hulscher? Die is altijd zo aardig en attent en rustig. Onbegrijpelijk, toch?’

‘Inderdaad, onbegrijpelijk,’ lukt het Sharon te antwoorden. ‘En vooral heftig voor hun kinderen.’

‘Vigo Hulscher heeft geen kinderen,’ zegt haar collega.